

Mellan väggarna

” Vår tro är vår sanning” den stora skylten hänger över ingången majestätiskt och likt en påminnelse från forna tider. Min skola är inte som vilken skola som helst.

Men idag är en ovanlig dag till och med för att vara den här skolan. Rektorn har skickat ut ett meddelande till alla i elevrådet och problemet rör själva grunden i hela skolan.

Jag öppnar porten till skolan. Samtidigt som jag sätter foten innanför den mäktiga byggnaden får jag en känsla av fyllighet. Det är svårt att beskriva, men det känns verkligen som att skolan är så fylld med liv, att väggarna buktar utåt för att få plats med allt. Min skola är inte som alla andra skolor. Vikarier ser ofta ut som om de gått rakt igenom en mindre orkan när de först kommer in i klassrummen.

Cafeterian är det första man ser när man kommer in. De morgonpigga skrattande eleverna blandas med de morgontrötta som ler vagt och smuttar på det rykande nybryggda kaffet. Kassörskan deltar ivrigt i diskussionerna som uppstår samtidigt som hon håller upp kaffe och serverar frukostmackor. Jag får syn på några förstaårselever som jag visade runt skolan i början av terminen. När jag kommer förbi betraktar de sina likadana halsband med sökande blickar. De har varsin precis som alla andra på hela skolan. De kollar frågande på mig.

- Det här borde vara omöjligt säger en av dem.
- Ni kommer att vänja er svarar jag.

När jag tänker på halsbandet känner jag återigen klumpen som bildats i halsen sen jag såg rektorns meddelande, men jag försöker att inte tänka på det. Jag säger istället hej då och går i riktning mot mitt skåp. På vägen går jag förbi ett öppet klassrum där natureleverna gör små raketer av kartong som de sedan skjuter iväg under höga tjut. De tävlar om vem som lyckas skjuta sin högst. Just nu deltar också historieeleverna och ger raketerna roliga namn från stora Spartanska krigare. En blandning av höga skratt och ljudet av kartongraketer som skjuts upp väller ut ur klassrummet. I de här korridorerna finns det inga stängda dörrar.

Härnäst ser jag ”kulturstaden”. Lukas imiterar hawaiiansk dans och låtsas vara en av de kvinnliga dansarna på bilden på väggen bakom honom. Eleverna som går förbi i korridoren och får se dansen brister ut i skratt. Väggen bakom honom är full med bilder från olika länder och kulturer. Allt från pingvinskådare på Grönland till fruktstånd i Indien. Min favoritbild föreställer ett par som dansar flamenco i mitten av en liten folksamling. Men det är inte det som får mig att fastna för den. Utan det är istället den lilla flickan i mitten som lyckligt sträcker upp en apelsin i luften som gör att jag gillar den lite extra.

I ett av klassrummen ser jag hur eleven vid podiet framför den blåa flaggan diskuterar ett lagförslag med de andra i rummet, samtidigt som en grupp nyfikna förstaårselever sticker in näsan genom dörren för att lyssna.

I korridoren föser Eric och Felicia ivrigt några förstaårselever till nästa klassrum.

- Är alla klara för scenen när mördaren kommer undan polisen? säger Eric följd av Felicia som torkar av lite ketchup från sin iPad. På väggen hänger en plansch med terminens inspiratör på och texten ”Gör en kuslig deckarkortfilm inspirerad av mig!”

Jag går vidare och möter Elinor som muntert vattnar guldpalmera i korridoren. Precis bredvid palmen hon vattnar sitter en tjej och skriver på sin dator samtidigt som hon lekfullt fingrar på ett av palmens blad.

Slutligen är jag framme vid mitt skåp. Längst inne på en krok hänger ett halsband med en berlock på. Berlocken ser ut som en uråldrig symbol och om man kollar noga på den känns det som om den viskar något till en på ett språk som är sedan länge glömt.

Jag sätter på mig den. Sen går jag tillbaka mot den botaniska trädgården. När jag öppnar dörren till den stora glaskupolen slår en tropisk värme emot mig och jag känner en frisk doft av klorofyll. Man kan inte låta bli att känna sig som en utforskare av Amazonas. Palmerna blandas med frukt bärande växter, lianer, fjärilar och murgröna som klättrar sig upp för glasväggarna. Den 10 meter höga kupolen är till brädden fylld med växter och djur från hela världen. Jag ser en tjej som lugnt sitter och skriver på sin dator medan en lekfull lemur nyfiket fingrar på hennes högra skosnöre. Hon säger att

hennes berättelser blir bäst när hon är här. Jag ska just öppna dörren på andra sidan av kupolen när jag blir stoppad av Elinor som håller på att plantera en låda med potatis.

- Vänta! Ropar hon och torkar snabbt av sina jordiga händer på arbetsbyxorna. Sedan tar hon upp en apelsin ur ena byxfickan och ger den till mig. Hennes händer har blivit torra av att hålla på med planteringsjorden.
- Här säger hon. Jag plockade den igår. Som tack för att du hjälpte till med att fånga in Kung Julien förra veckan.

Hon nickar menande mot en av lemurerna som klänger i lianerna högt ovanför våra huvuden. Han hade lyckats ta sig till en av bildsalarna och hade ätit upp en hel ask kriter innan jag överraskat hittade honom i mitt sökande efter penslar.

- Han springer bort oftare och oftare nu säger hon bekymrat. Det är som att han är sjuk eller något.
- Det är säkert ingen fara säger jag i falskt lugn. Han har ju alltid varit lite virrig.

Vi skrattar och sedan vinkar hon till mig medan jag går ut. Allt har inte varit som vanligt på senaste tiden. Många elever har börjat säga att kulturstaden och raketlabbet inte uppenbarar sig när de sätter på sig sina halsband. Det har aldrig hänt förr.

På andra sidan föser Eric ivrigt några förstaårselever med en filmklappa mot ett av klassrummen.

- Okej nu går vi vidare till mordscenen säger han samtidigt som han håller upp en flaska låtsatsblod. Det är viktigt att allt blir perfekt till filmgalan!

De går in i klassrummet tätt följda av Felicia som har en systemkamera runt halsen och ett stativ i handen.

Jag går snabbt vidare ut mot cafeteria medan jag tänker på rektorns mejl och försöker komma på en lösning. Skolan är som indelad i två delar: en med magi och en utan magi. Snart kanske vi bara har den ena kvar... Det måste ju finnas en bok eller något för att lösa sådana här problem.

Korridoren är fylld av öppna klassrumsdörrar. Ingen stänger dörren här. Ett av klassrummen är ungefär lika stort som en vanlig skolas gympahall. Innanför är alla bänkar utrustade med en mikrofon och satta i en halvcirkel mot en stor scen med ett podium på. På väggen bakom podiet sitter det en stor blå flagga med en vit världskarta och med något som liknar en Ceasarkrans runt. Bänkarna är fulla med elever och bakom podiet står en tjej som går tredje året. Hon klubbar just igenom ett förslag. Utanför klassrummet står en drös nyfikna blivande journalister och deras lika nyfikna lärare redo att anteckna allt som sägs och gör sig redo att intervjua de i rådet. Jag slår vad om att vad som sägs därinne kommer stå på förstasidan i nästa skoltidning.

Jag går vidare mot delen av skolan som representerar hela världen. I en del av salen kan man känna kylan från Antarktis och granska kläder som en gång tillhört inuiter. Inuiterna själva var här och berättade om sitt folks historia i förra veckan och vi fick kläderna som gåva av dem. I en annan del av salen finns en mängd stånd uppsatta parallellt mot varandra så att det bildas en liten gång i mellan dem. Gången leder till en öppen plats med en stor Buddha staty i mitten. Vi firade den Indiska högtiden Holi här för några veckor sedan och man kan fortfarande se elever som har färg kvar i håret. Just idag är hela Kulturstaden full av folk eftersom våra värfamiljer som vi skriver brev till på språklektionerna är på besök. Familjer ifrån världens alla hörn har kommit hit för att hälsa på sina brevvänner. Jag ser en hawaiianska och en grupp elever som viker sig på mitten av skratt åt Lukas som dansar hula hula i en traditionell hawaiiansk vasskjol. Mellan skrattattackerna pratar de lättsamt och vänligt med hawaiianskan, som för det mesta skrattar för mycket för att faktiskt kunna svara. Jag kommer på mig med att ha stannat till för att kolla på spektaklet när en liten flicka, inte mer än sju år, kommer fram till mig. Hon pekar glatt på min apelsin och klappar händerna

- Naranja säger hon uppspelt innan hon ger mig ledsna hundblicken.
- Okej då säger jag här får du

Sen kastar jag apelsinen till henne och ler. Hon fångar den och ropar "gracias" innan hon springer till sina föräldrar som småpratar med en irländare i kilt. Jag kommer på att jag måste skynda mig och går tankspritt vidare.

Efter att ha gått några tiotal meter hör jag ett fruktansvärt skrammel och brak ifrån ett klassrum. Jag stannar tvärt och nästa sekund rusar ett gäng spartanska krigare i skimrande rustningar ut i

korridoren följd av ett gäng jäktade historieelever. Krigarna rusar i riktning mot klassrummet intill där det pågår en uppskjutning av naturelevernas raketer de fått bygga med hjälp av Nasa. "Det här kommer säkert att sluta jättebra" tänker jag och undviker att kika in i klassrummet när jag går förbi. En klocka ringer. Det betyder samling. Jag beger mig mot den stora aulan där många redan samlats. De har olyckligt känt på sig att det här ska hända. När rektorn ställer sig på scenen i mitten har alla kommit.

- De flesta har väntat sig att det här ska hända förr eller senare säger han. Vi vet inte varför men de magiska berlockernas inverkan på den här skolan har stadigt börjat minska. Flera av berlockerna har redan slutat att fungera.

Några elever tittar förvånat på varandra och några oroliga samtal uppstår mellan några.

- Jag måste tyvärr meddela att vi räknar med att alla berlockerna kommer att sluta fungera redan innan skolklockan ringer in nästa gång.

Jag känner mig maktlös och önskar att jag kunde komma på en lösning, men det ser inte lovande ut. En tjej räcker upp sin hand och hon får ordet.

- Betyder det att den botaniska trädgården kommer att försvinna?

Det är Elinor, det hör jag nu. Hon har Kung Julien på sin axel.

- Jag är rädd för det Elinor svarar rektorn.
- Kulturstaden också frågar Lukas.
- Den med svarar rektorn. Allt kopplat till magin försvinner innan nästa lektion börjar.

En sorgsen stämning lägger sig över alla elever och lärare. Lukas ser för första gången riktigt nere ut och Elinor stryker sakta Kung Julien över ryggen. Det känns som att allt liv har pyst ur skolan likt luften ur en ballong. Platsen för allas drömmar och som alltid tycktes ha plats för fler. Platsen för vila från all press. Platsen för utmaningar och nyfikenhet. Platsen för sökande efter det de ännu inte visste. Borta. Jag hör några snyftningar och klumpen i halsen växer. Det känns som att jag har svikit mina vänner. Då hör jag hur viskandet från min berlock långsamt tycks dö ut.

Personen till vänster om mig tar min hand utan att släppa blicken ifrån marken och jag tar nästas hand. Tillslut står vi alla hand i hand. Två olika världar, tänker jag. Jag älskar båda. Vad är det de har gemensamt? Helt plötsligt minns jag skylten. "Vår tro är vår sanning". Det får mig att tänka. Vad betyder den? Till slut känner jag en liten strimma av hopp spira inom mig. Svaret är något jag egentligen bevittnat bara igenom att gå igenom skolan. Jag gör lös mina händer och går upp på scenen. Det gör ont att se alla såhär ledsna.

- Hör upp alla säger jag i mikrofonen. Jag vet att alla sörjer vår stora förlust. Inte bara förlusten av magin utan också förlusten av inspiration. Förlusten av vänner...

Jag kan se hur Elinor sorgset kollar upp på Kung Julien. Han håller bokstavligen på att tyna bort. Många kollar förfärat på Kung Julien och ser för deras inre hur det de älskar mest på skolan försvinner.

- Men trots det är det inte den botaniska trädgården eller kulturstaden som gör att den här skolan inte är som alla andra. Det är vi som vistas i den varje dag. För faktum är, att inget av det vi har hade varit till någon glädje alls, om vi inte hade varandra att dela det med. Det handlar inte om vad som finns mellan väggarna på skolan, utan vad som finns mellan väggarna hos de som lever i den varje dag. Skylten vid porten försöker säga oss något. Vår tro är vår sanning. Berlocken fungerar bara för att vi tycker att det fungerar. Magin finns inte i smycket utan i oss alla.

Några fingrar på sina berlocker.

- Jag vet inte om det betyder att vi kommer att få behålla den botaniska trädgården eller det andra. Men jag vet att vi kommer att få behålla varandra.

Efter det känner jag mig helt tom. Det är som om jag sagt allt som är värt att säga. Jag ser att det ena huvudet efter det andra se upp istället för ner i marken. I någras ansikten ser jag till och med leenden. Då ringer skolklockan in till lektion. Det går ett sus igenom eleverna och lärarna. Alla kollar samtidigt på varandra.